

„Je to paráda, Honzíku,“ pochválila ho a střelila pohledem po Šimonovi. Ten pohled říkal jasně: Hlavně, prosím tě, nic neříkej!

Šimon si přejel prsty po rtech na znamení, že jeho ústa jsou pro jeho ostrovtip naprosto neprostupná. Neodpustil si ale mírné protočení očí. Pak se začal soukat ke dveřím.

Trvalo mu to jako vždy o dost déle, takže když konečně vytáhl svou hůl a opřel se o ni, byli už rodiče u vchodových dveří. Povzdechl si, přitáhl si svůj batoh a pohladil přívěsek pro štěstí. Pak za nimi odevzdaně vyrazil.

Dům stál na kraji města v řadě jemu podobných. Šimon si uvědomil, že park, který při příjezdu objížděli, býval nejspíš kdysi lesem za městem.

„Tak co? Není to paráda?“ rozplýval se s neutuchajícím nadšením táta a vlepil manželce polibek na tvář. Pak se otočil k Šimonovi a roztáhl ruce, jako by jejich nový domov chtěl celý obejmout.

„Jen se na to podívej. Dvě patra, velká kuchyně spojená s obývánkem. Z druhé strany zahrada až k parku, pergola na venkovní posezení a dost prostoru na záhony a několik jabloní. Nahoře pak další tři pokoje. Jen tvůj je skoro dvojnásobný než ten starý.“

Šimon se zastavil a přenesl váhu na zdravou nohu. Pozvedl hůl, jako by držel pistoli, a jejím koncem obkroužil červenou střechu domu. Pak sjel na dvě okna ve žluté, lehce opršené zdi hned pod krovem. Stiskl imaginární spoušť a rty naznačil zvuk výstřelu.

„Já se z tebe picnu,“ spustil ruce táta a jeho vysmátý výraz se vytratil. Jako by až s Šimonovým gestem pochopil absenci nadšení.

„Vypadá to dobře. Co dobře, parádně,“ rozhodl se nakonec pro smířlivý tón mladík. Trochu ho zaskočilo, že by mohl tátovi zkazit jeho dětinskou radost. Šimon věděl, jak je to pro něj důležité, a s dalším odporem by se nic nezměnilo.

Tátovy oči se opět rozzářily, jako kdyby je měl na vypínač.

Nadšení zapnuto, zklamání vypnuto.

„Počkej až uvidíš ten pokoj,“ znovu poskočil táta a už se hnál ke dveřím.

Mamina pokývala hlavou a naznačila rty bezhlesé *děkuji*.

...

Šimon se zastavil pod schody do patra a kritickým okem hodnotil jejich výšku.

„Neboj, chlape,“ poplácal ho táta po zádech. „Mám to vymyšlený. Už jsem to řešil i s jedním architektem. Je tu dost prostoru, takže se ke schodišti přistaví taková plošina a ta –“

„Tati,“ přerušil ho Šimon a dlaní si z očí odhrnul ofinu hnědých vlasů. „Přece nebudeme v novém domě hned do něčeho kopat. Já to zvládnou.“

Táta si posunul brýle na nose a několikrát zatěkal pohledem z mladíka na schody a zase zpět.

„Jsi si jistý?“

„Jasně,“ poklepal holí na dolní konec zábradlí. „Když doma nejel výtah, taky jsem se musel nahoru vyškrábat. A to bylo čtvrté patro. Tohle je proti tomu brnkačka.“